

בבית המשפט העליון

רע"פ 3890/09

בפני : כבוד השופט א' א' לוי

המבקש : ענבר מור

נ ג ד

המשיבה : מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב, בע"פ 71018/08, מיום 23.3.09, שניתן על ידי כבוד ס. הנשיא השופטת ד' ברלינר והשופטים: ד"ר ע' מודריק, ות' שפירא

בשם המבקש : עו"ד יהל בן עובד ; עו"ד בועז ראובן

החלטה

1. בכתב אישום שהוגש לבית משפט השלום בתל-אביב יוחסה למבקש עבירה של החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, לפי סעיף 214(ב3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. זאת, לאחר שבביתו נמצאו קבצי מחשב המכילים סרטונים המתעדים מעשי תועבה כלפי קטינים. המבקש הודה בעובדות שיוחסו לו והורשע, אולם בעקבות הגשתו של תסקיר מבחן הוחלט לבטל את ההרשעה ולחייב את המבקש לבצע שירות לתועלת הציבור בנוסף למבחן של שנה.

2. ערעור שהגישה המשיבה לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, התקבל, והמבקש הורשע בדינו, עם זאת נותר העונש על כנו. בבקשה שבפני עותר המבקש ליתן לו רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. להשקפתו, לא היה מקום להרשיעו בדין, ולכך מספר טעמים: העבירה סווגה בחוק כעבירת "עוון" בלבד, ואין בה חומרה יתרה המחייבת הרשעה; המבקש לא פגע בערך המוגן בעבירה, הואיל ולא פגע בקטינים וגם לא שידל אחרים לעשות זאת; העבירה עוסקת בצריכת תכנים ברשות היחיד, ורבים מצרכני תכנים אלה כלל אינם יודעים כי במעשיהם ברשות הפרט הם

עוברים על החוק; מהמבקש לא נשקפת סכנה לציבור, ועל כן הרשעתו נועדה להרתיע את האחרים בלבד; ממצאו של בית המשפט המחוזי כי מדובר בריבוי עבירות ולא במקבץ עבירות חד פעמי שדינו כדין עבירה רבת פריטים – שגוי.

3 לא ראיתי בכל אלה עילה למתן רשות לערער. כידוע, ההלכה הנוהגת היא כי רשות ערעור נועדה ללבן שאלות בעלות עניין כללי, לרוב משפטיות (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), ולא מצאתי כי הבקשה שבפני נופלת בגדריה של הלכה זו. למעלה מן הדרוש אוסיף, כי התכלית המונחת בבסיס העבירה בה הורשע המבקש – החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין – היא בראש ובראשונה מיגור התופעה החמורה של התעללות מינית בקטינים. סיווגה כ"עוון" אינו משנה מן החומרה המיוחסת לעבירה זו, ואף לא מן העובדה כי במעשיו תרם המבקש לעידוד התופעה, גם אם בעקיפין. אדרבא, העבירה בה הורשע המבקש נועדה לטפל בדיוק במקרים בהם הפגיעה הנגרמת לקטינים איננה ישירה, אלא כזו הנגרמת על ידי אלו המחזיקים ברשותם חומר פדופילי, ובכך מעודדים את יצירתו והפצתו. העובדה כי המבקש לא התדרדר לבצע מעשי תועבה בקטינים בעצמו, ואף לא הדיח אחרים לכך, אינה מעלה או מורידה, שכן כל עניינה של העבירה בה הורשע הוא בהחזקת חומר התועבה – ובהחזקתו בלבד. גם בטענה לפיה השימוש באותם קבצים נעשה ברשות הפרט, וכי רבים חוטאים בכך מבלי משים, לא מצאתי ממש, שהרי העבירה כתובה עלי ספר החוקים ואי ידיעת החוק, כידוע, אינה פוטרת אדם מהאחריות בפלילים. גם בטענותיו האחרות של המבקש לא מצאתי דבר המצדיק דיון בפני בית משפט זה, ומכאן החלטתי לדחות את הבקשה.

ניתנה היום, כ"ג באייר התשס"ט (17.05.09).

ש ו פ ט